

EEN VREDEBRENGER IN DEN GRAN CHACO

HET ONHERBERGZAME GRONDGEBIED, om welks bezit Bolivia en Paraguay reeds maandenlang met afwisselend succes hebben gestreden, wordt in de dagbladberichten aangeduid als Niemandland. Volgens deze vindt men er slechts zwerfende Indianenstammen, die een kommelvol bestaan leiden.

De reden van dezen strijd is dan ook niet gelegen in de rijkdommen van de streek zelf, maar alleen in de ligging. Paraguay heeft den Gran Chaco eeuwenlang bezeten. Bolivia, dat sedert den oorlog van 1884 van den Grooten Oceaan is afgesloten, wenscht dit gebied nu te hebben om een haven te kunnen aanleggen aan de Paraguay-rivier, en zoo een scheepvaartverbinding te verkrijgen naar den Atlantischen Oceaan.

Economische belangen zijn het dus, die deze twee volken in een verwoeden strijd hebben gewikkeld om het bezit van een schaars bevolkt gebied. Economische belangen waren ook de drijfveeren van hen, die in den Gran Chaco gereisd hebben, of zich er blijvend hebben gevestigd.

Eén man was er, die daar met een ander doel gekomen is en een weg gebaad heeft voor een schare helpers, die na hem kwamen.

Het was Wilfred Barbrooke Grubb, een Schot als Alexander Duff en Robert Moffat en David Livingstone en zoovele andere pioniers op het gebied van de Zending, die in 1890 voor het eerst de onbekende moerassen en oerwouden van den Gran Chaco binnendrong.

Hij kwam niet om onbekende volken te ontdekken of om de dieren- of plantenwereld te bestudeeren. Hij kwam ook niet om schatten, die in den bodem verborgen waren. Hij kwam om de zielen van een hongerend en zwerfend volk, dat gebukt ging onder de vrees voor een afgrijselijke geestenwereld.

Jarenlang hebben Barbrooke Grubb en zijn medewerkers in den Gran Chaco gearbeid, vóórdat de wereld daarvan iets te weten kwam. En ook thans is zijn werk, buiten de eigenlijke Zendingswereld, vrijwel onbekend.

Bij alle belangstelling in de pers voor den strijd in den Gran Chaco is er niemand, die let op het Zendingwerk, dat reeds meer dan veertig jaren daar heeft plaats gehad en op de belangen van de Lengua Indianen, die door den strijd uit hun woonplaatsen worden verdreven.

Barbrooke Grubb was een eenvoudig man, die weinig over zijn werk sprak. Reizigers kwamen er bijna niet in zijn gebied, en de bevolking en de pers van de steden van Paraguay en Argentinië stelden geen belang in het werk van een Engelsche Zendingcorporatie.

Wanneer Grubb op de doorreis in Buenos Aires of Asuncion kwam, werd hij niet opgemerkt. Slechts enkele vertrouwden wisten van zijn aanwezigheid. Hij deed ook geen moeite om opgemerkt te worden. Hij verlangde slechts naar zijn Indianen; daar was hij thuis.

Hij bezat een buitengewone gave om het zieleleven van het volk, waaronder hij arbeidde, te doorgronden. Hij kende hun levensbeschouwing en hun geestengeloof; hij kende ook de geheimen van hun tooverpriesters. Hij was voor de Indianen een mensch, anders dan alle andere menschen. Terwijl zij alle blanken op een afstand hielden, was hij — zij wisten zelf niet hoe — één hunner geworden.

De Indianen, die den Gran Chaco bevolken, behooren tot de minst ontwikkelde van geheel Zuid-Amerika. Grubb wist dit, maar daarom had hij hen des te meer lief.

466

Hij heeft aan deze Indianen het Evangelie gebracht; hij heeft getracht hen te wennen aan vaste woonplaatsen en een geregeld leven, teneinde hen daardoor tot een zekere welvaart te brengen; hij heeft bij de Regeering hun belangen voorgestaan tegenover grondspeculanten, die uitgestrekte gebieden in bezit wilden nemen; hij heeft ook een einde gemaakt aan den onderlingen strijd tusschen de stammen.

„El Pacificador de los Indios del Chaco” was de eere-titel, die hem door de Regeering van Paraguay wegens zijn verdiensten voor de zaak der Indianen werd verleend: de vredebrenger onder de Indianen.

Deze titel zag op zijn maatschappelijke bemoeiingen, maar hij was ook een vredebrenger in ander opzicht. Hij predikte den vrede, die alle verstand te boven gaat.

In het najaar van 1898 werd in Waikthlating-mangyalwa, zoo heette de post waar Grubb vele jaren heeft gewerkt, de eerste Christelijke Kerk in den Chaco in gebruik genomen. Zij was geheel door de Indianen zelf gebouwd en bekostigd.

Reeds in dien tijd begon zich onder hen een ernstig en diep geestelijk leven te openbaren. 's Avonds bemerkte Grubb, dat groepjes mannen en vrouwen in het donker bij elkander kwamen. Aanvankelijk wist hij niet, waarvoor zij dit deden, maar spoedig werd hem dit duidelijk. Zij kwamen samen om met elkander te bidden.

Deze jonge Christenen, die nog niet eens gedoopt waren, voelden behoefte om iederen avond gezamenlijk hun zonden te belijden en Gods hulp af te smeeken voor den komenden dag.

„Dat de Heilige Geest onder deze Indianen werkt,” schreef Grubb toen, „wordt duidelijk openbaar. Het blijkt niet alleen uit hun gebed, maar ook uit hun leven. Hun eenvoudig geloof, hun naastenliefde en hun standvastigheid trekken de aandacht. En wat mijzelf betreft, mijn geestelijk leven wordt voortdurend versterkt door den omgang met deze ernstige, kinderlijke discipelen van Christus. Voor hen is het gebed waarlijk een spreken met God, want in vol vertrouwen komen zij ook met hun geringste zorgen. De laatste maanden vormen een heerlijke belooning voor een arbeid van jaren.”

Barbrooke Grubb heeft vruchten op zijn arbeid mogen zien. Hij heeft Christelijke gemeenten mogen vestigen onder de Lengua's van den Chaco. „Het onbekende volk in een onbekend land,” zooals de titel van één zijner boeken luidt, is mede door zijn arbeid uit de duisternis gebracht tot het eeuwige licht.

De Gran Chaco is nu voor ons geen onbekend land meer. Maar het blijkt toch meer te zijn dan een stuk oerwoud en moeras, waarom twee Zuid-Amerikaansche republieken strijd voeren.

Ook in dit onherbergzame oord heeft God wonderen gedaan aan menschenharten.

En waar menschen een bitteren strijd voeren om stoffelijk bezit, heeft Hij, zonder dat de strijders het gemerkt hebben, Zijn vrede gebracht. Dr Ir H. G. v. B.

DE VERLOREN ZOON

De beeldhouwer Meunier heeft in een stemmingsbeeld de gedachte van vergeving en vrede trachten weer te geven. Schuldbesef spreekt uit houding en gelaat van den verloren zoon; gevoel van onwaardigheid, en toch: van vertrouwen ook. Liefde ligt over heel het wezen van den vader: straks drukt hij den kus der verzoening op den mond van den zoon, die hem zooveel leed had aangedaan.